

[Bernhard Baunsgaard]

Vi har en anden publikation – som jeg nok skal finde frem til retsudvalget, så hr. Tinning kan få dens nøjagtige titel – der viser noget andet, nemlig at man ved at gå ind i nærmiljøet og lade politiet med det samme være med til at opklare, hvad der egentlig skete, opnår en reduktion af kriminaliteten, fordi der så opklares meget mere. Med en opklaringsprocent på mellem 15 og 25, som vi vel har herhjemme for disse overtrædelser, er en fordobling ikke nok; vi skal op på en opklaringsprocent på 70–80, før der sker en reduktion af kriminaliteten. Det var derfor, jeg sagde, at det er et samfund, vel ingen herinde i salen ønsker, for det ville jo kræve en enorm udvidelse af politiet. Men man kan altså ikke sige, at videnskaben har påvist, at der ikke er nogen sammenhæng mellem opklaringsprocent og kriminalitet, for det er der, og det har man også påvist.

Bjørn Elmquist (V):

En debat på korte bemærkninger om opklaringsprocenten tvivler jeg på fører nogen vegne, og jeg synes også, at den måde, hr. Tinning afviste et eksempel fra hr. Helge Adam Møller på som bare et enkeltstående tilfælde for derefter næsten at ville give videnskabeligt belæg for, hvad der er sket i ét land, nemlig Finland, siger noget om værdien af en sådan debat. Endelig er opklaringsprocenten heller ikke et entydigt begreb; den skifter jo fantastisk fra den ene forbrydelseskategori til den anden. Hvor den for forsæligt drab er relativt høj, langt oppe på den anden side af 50erne – oppe i 70erne, tror jeg – ligger den langt nede for tyverier. Derfor tror jeg, der skal males med anderledes nuancerede streger, end der blev her.

Den dagsorden fra den 16. januar 1986, som opfordrede statsministeren til inden udgangen af 1986 at give en redegørelse for, hvilke initiativer regeringen påtænker at gennemføre på det kriminalitetsforebyggende område, giver jo mulighed for at tage så at sige ethvert emne op. Det er meget svært at forestille sig samfundsspørgsmål af bare nogen betydning, der ikke har eller ikke kan tænkes at have relevans for kriminalitetsforebyggelse.

Det er vel også baggrunden for, at statsministerens redegørelse af 16. december 1986 er ganske omfattende. Vi synes i Venstre, at den

kommer godt rundt om de mange komplekse aspekter, og jeg vil derfor også gerne takke statsministeren for redegørelsen. Den viser efter vor opfattelse med mange konkrete initiativer, at denne regering også tager sin opgave på det kriminalitetsforebyggende og på hele det retspolitiske område alvorligt.

Jeg skal ikke i det følgende prøve at gøre statsministeren kunststykket efter og forsøge at komme hele vejen rundt. Jeg vil prøve at trække nogle specielle emner frem, som vi i mit parti – også inden for de begrænsede tidsrammer – synes det vil være nødvendigt at drage frem, for som hr. Hagen Hagensen sagde, bygger dette her jo på holdninger for så vidt angår ens indstilling til kriminalitet i samfundet, og i den forbindelse vil jeg først og fremmest drage spørgsmålet om familiens betydning frem.

Vi mener i Venstre, at et godt og velfungerende familieliv, hvor børnene føler trykthed, hvor mor, far og børn har tid til hinanden, hvor bedsteforældre og andre fra den ældre generation hører med i familiens aktive liv; hvor børnene tidligt møder kærlighed, krav og konsekvens – de tre k'er kunne man tale om måske – vil give den opvoksende generation – og det er jo netop det fremtidige samfund – de bedst mulige forudsætninger for at kunne holde sig fri fra at udfolde kriminelle aktiviteter.

Men de ønskemål, jeg her ridsede op, rimer desværre langtfra altid med virkelighedens billede i dag. Amerterne rundt omkring i Danmark har på det allerseneste berettet om en stigning – de kaldte det ligefrem en eksplosiv stigning – i antallet af børn og unge, der anbringes uden for eget hjem. Nogle aviser har beskæftiget sig med det i de sidste dage, og jeg vil i den sammenhæng gerne hilse velkommen, hvad undervisningsministeren har sagt skulle i gang. Han har sagt, at han vil få undersøgt mulighederne for at indføre familiekundskab som skolefag allerede fra næste skoleår. Der er sikkert mange iblandt os, der umiddelbart vil sige: nå ja, det er da ikke nogen særlig liberal tankegang at ville prøve på at uddanne mennesker til forældre; det er vel noget, som ligger i menneskets natur. Men mon ikke det kunne være meget sundt at tage lidt mere utraditionelle midler i anvendelse?

Jeg synes også, at der i statsministerens redegørelse er mange gode konkrete betragt-